

zázrak. Toho večera v Elmiře jsme byli opravdu jako posluchači svědky zázraku. Teď, když skončil, nesl se sálem hlasitý vzdech. Nickyho hlas, namáhavý a koktavý, kterým své vyprávění začal, se během jeho řeči úplně změnil. Postupně se slova stávala srozumitelnějšími, zvuk jasnější a nakonec mluvil tak zřetelně a bez námahy jako kdokoliv jiný. Teprve teď si toho sám Nicky všiml. Stál tam na pódiu, neschopen pokračovat, třásl se a slzy mu tekly po tvářích.

Nevím, čím byla jeho vada řeči vlastně způsobena. Mohlo to být fyzické poranění ze škrčení, nebo snad to, čemu lékaři říkají „hysterická afekce“. Nicky nikdy pro tuto věc o návštěvě lékaře neuvažoval. Jisté však je, že toho večera byl jeho hlas uzdraven. K tomu ještě byla v Elmiře uspořádána sbírka, která Nickymu umožnila začít jeho další pozoruhodnou pouť.
(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)

Ladislav Kubíček

Význam utrpení v plánu spásy

Marxismus chtěl utrpení ze života lidí odstranit. Zní to sice hezky, ale je to utopie. Utrpení je zákonitou součástí života. Je součástí nebeského království - je součástí pozemské části našeho života. Každý člověk se s ním setkává. Svatý Jan od Kříže říká: „Je lépe pro Boha trpět než konat zázraky.“ Spisovatelka Zdeňka Braunerová píše: „Naučila jsem se svou bolest milovat.“ Antonín Dvořák napsal svá největší díla jako reakci na trápení. Kdyby se utrpení podařilo odstranit, je otázka, zda by z umění ještě něco zbylo. Jedině Kristovo vysvětlení utrpení nám dává skutečně vyčerpávající odpověď. Kristus nechce, abychom se distancovali od bolesti, ale ani od radosti: „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“ Utrpení zahrnuje do plánu spásy, v němž má své nezastupitelné místo. Nejde o utrpení samoučelné, ale motivované láskou. Kříž bez lásky je bezcenný. Trpět bez lásky znamená dvojí bolest.

Žádná pasivita, žádné slabošství

Bohužel jsme zvyklí s Bohem občas jednat jako s automatem. Do automatu hodíme korunu a čekáme, že hned vypadne, co si přejeme. Modlíme se, čekáme odpověď - a Bůh mlčí. Někdy podle našich měřítek mlčí hodně dlouho, my ztrácíme trpělivost a máme tendenci to vzdávat. Možná ještě nejsme na přijetí odpovědi dost zralí. Třeba bychom to nezvládli. Modlíme-li se „bud' vůle tvá“, musí ta prosba zahrnovat i dovětek „ať je jakákoliv“, „bud' vůle tvá v každém případě“. Zásadně respektujeme Boží odpověď - i když je momentálně tou odpovědí Boží mlčení. Určitě má svůj smysl, i když tomu nerozumíme. Panna Maria taky nerozuměla, ale souhlasila:

„Ať se mi stane podle tvého slova.“ Nechácala, ale dala souhlas ke všemu a na celý život.

Boží mlýny

Zlo nelze nechat nepotrestané. V takovém případě chápeme kříž jako přirozený trest. Tento vztah ke spravedlnosti máme v krvi všichni. Zákony trestají zločiny. Podaří-li se někomu vyhnout trestu lidskému, utěšujeme se, že si ho Pán Bůh najde a potrestá ho, vždyť Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Často to tak skutečně je. Často Bůh s potrestáním otálí a zve hříšníka, aby se obrátil. Ve Starém zákoně platil zákon krevní msty „oko za oko, zub za zub“. Platil do příchodu Krista. Každý si byl moc dobře vědom toho, že trestu neujde. Teprve Kristus mění zákon msty na zákon milosrdenství. Zákon msty dodnes platí mezi nevěřícími, ale bohužel i mezi věřícími, kteří o Boží milosrdenství nestojí.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem - Zapaluji?)

Richard Rohr

Katolický pohled na věc: společenství

Ježíš používal obrazu „království“; Pavel měl obraz těla Kristova; Jan obraz révy a ratolestí. Všechno to ale dává jeden smysl mystické jednoty, že jsme totiž předně jedno; až v druhé linii jsme oddělení.

Nepředpokládám, že většina z nás takto myslí. Já takovým způsobem myslet chci a pokusím se nechat Pána, aby mne proměnil, nicméně stále jsem americkým individualistou. Kéž bych nebyl. Takto přehnaný smysl pro soukromé já pěstuje soutěživost: tvoje dobro se stává ohrožením mého dobra.

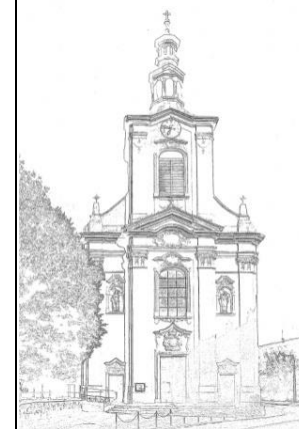
Víte, jak soukromou osobu nazývali Řekové? Ten, kdo neměl smysl pro společný prospěch, byl nazýván idiot. Slovo idiot původně označovalo toho, kdo jednoduše myslí na sebe sama a nemá žádný smysl pro městský stát.

Pavel říká, že Duch je dán „k obecnému prospěchu“ (1K 12,7). Jestliže nebudeme mít v sobě hluboký závazek vůči společnému dobru na prvním místě, pak si rozhodně nemůžeme nárokovat, že jsme katolíky, neřku-li lidmi Ducha.

(meditace pro čtvrtek po 3. neděli velikonoční)

Václav č. 16 (2021)

18. 4. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Tuto neděli 18. 4. 2021 (3. neděle velikonoční i v měsíci) je **mše svatá i v Sulejovicích v 8:00**.
- Projekt **Vlčí doupe** přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlč. Najdete zde: <http://vlcidoupe.cz/>

David Wilkerson: Dýka a Kříž

11. Bývalý gangster svědčí o Kristu II

... Jednou jsem o tom všem řekl otci. Nikdy jsme spolu mnoho nehovořili; tato věc mě však tolik strašila, že jsem s tím musel ven. Odpověděl mi, že mám v sobě d'ábla. Pokusil se ho ze mne vyhnat, ale on neodešel. Bylo to se mnou naopak stále horší. ...

Když jsme se přestěhovali do Fort Greene Projects, seznámil jsem se s gangem Mau-Mau. Chtěli mě za vůdce. V boji musí vůdce „řídít dopravu“, já však chtěl aktivně bojovat. Tak mě udělali zástupcem. Byl jsem také náčelníkem zbrojnice. Měl jsem na starost arzenál. Byly tam vojenské řemeny, bodáky, dýky i pistole. Rád jsem tam chodil a jen tak se na ty věci díval. Naučil jsem se také bodat nožem a při tom nezabít. Pobodal jsem šestnáct lidí; dvanáctkrát jsem byl ve vězení. Několikrát byla moje fotografie v novinách. Proto, když jsem šel po ulici, mě každý poznával a matky honem schovávaly své maličky. Znalý mne ale i gangy.

Náš gang ovládal území až po Coney Island a Ralph-Avenue. Měli jsme červené bundy s velkým MM na zádech a nosili jsme evropské boty s vysokým podpatkem, které jsou tak dobrou zbraní v boji. Jednou jsme se dostali do cukrářského krámku na Flatbush-Avenue. Bylo nás šest, pili jsme sodovku. Vtom přišlo dovnitř sedm Biskupů - byli s námi tenkrát ve válečném stavu. Jeden z nich šel za pult jako by tam byl doma. Moji hoši na mě dávali pozor. Přišel jsem k němu a trochu ho strčil. On mi to vrátil a pak už bojoval každý. Majitelova žena začala křičet; ostatní zákazníci utekli. Na pultě ležel velký řeznický nůž. Jeden z našich ho sebral a bodl nepřátelského hochu pětkrát do hlavy. Uviděl jsem krev a začal jsem se smát. Věděl jsem, že chlapec je mrtev a byl jsem z toho vyjevený, ale nemohl jsem si pomoci. Žena majitele krámku volala policii. Jiný z mých hochů sebral ten nůž a vbodl jí ho do břicha. Pak jsme utekli. ...

V červenci 1958 mi bylo osmnáct. Draci z Red Hood Project zabili tenkrát jednoho našeho chlapce. Šli jsme na stanici podzemní dráhy, abychom jeli za nimi a zabili jednoho z nich. Takový je zákon gangu: zemře-li jeden Mau-Mau, musí zemřít jeden Drak. Šli jsme tedy Edwardovou třídou na stanici a zahlédli jsme, jak zastavil u velké tlupy Kaplanů policejní vůz. To je černošský gang ve Fort Greene. Měli jsme s nimi pakt o neútočení a spolupráci v případě boje s jiným gangem. Vypadalo to jako „akce“ a tak jsme se přidali. Kaplani stáli kolem dvou chlapíků, které jsem nikdy předtím neviděl. Jeden byl kost a kůže, druhý měl trubku. Pak někdo přinesl americký prapor a policejní vůz odjel. Zdálo se, že ti dva chtějí držet pouliční shromáždění. Ten hubený vylezl na židli,

otevřel knihu a četl: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“

Pak mluvil: „Chci vám říct něco o slově KAŽDÝ. Každý, to znamená černocho, portorikánc, a zvláště to znamená člen gangu. Když ukřižovali Ježíše, ukřižovali s ním i členy gangu; každého z jedné strany.“ ...

Kazatel se obrátil ke mně a řekl mi: „Nicky, mám tě rád.“

Tohle mi ještě nikdo v životě neřekl. Nevěděl jsem, co dělat.

„Přijď ještě kousek blíž a zabiju tě!“ odpověděl jsem mu a myslel jsem to doopravdy. Ještě chvilku hovořil Izrael s kazatelem, a když se rozešli, myslel jsem, že tím všechno skončilo. Za Draky jsme už nikdy nešli. Po čase se však kazatel k nám vrátil. Zval nás na velká shromáždění, která připravovali v Manhattanu pro všechny gangy.

„Přišli bychom rádi, kazateli, jak se ale dostat přes nepřátelský Chink?“ - „Pošlu pro vás autobus“, řekl nám kazatel a Izrael tedy souhlasil a slíbil, že přijdeme.

„Dobrá, ale beze mě“, řekl jsem na to. „Raději umřu, než bych šel na takové shromáždění.“ Ale když pak gang skutečně šel, byl jsem s nimi. Báł jsem se zůstat sám, bez gangu. Představoval jsem si, že mu tam předvedu naše „modlitební shromáždění“.

Když jsme přišli do arény, byly pro nás vpředu rezervovány tři řady sedadel. To mě trochu překvapilo. Kazatel sice řekl, že nám bude držet místa, ale nikdy mě nenapadlo, že by to opravdu udělal.

Nějaká paní hrála na varhany a já povzbuzoval kamarády, aby křičeli a dupali. Pak vyšla na pódium dívka a začala zpívat. Hvízdal jsem na ni a každý se začal smát. Všechno šlo tak, jak jsem si sám přál a proto jsem se cítil docela dobře. Konečně přišel kazatel. Oznamil, že ještě před kázáním uspořádáme sbírku. Zdálo se mi, že jsem ho prohlédl. Už dříve jsem uvažoval o tom, co celou tou akcí může sledovat a teď mi bylo jasné, že jde právě tak po penězích jako každý jiný.

„Požádáme členy gangů, aby sami mezi sebou provedli sbírku. Vybrané peníze pak přinesou tady kolem záclony na pódium.“ ...

A já jsem tam prostě stál. Nevěděl jsem, co se děje. Teprve za chvíli jsem pochopil, co to je: ten kazatel mi věří. To se mi před tím ještě nikdy v životě nestalo. Stál jsem dál a chlapci se na mne pořád dívali. Bylo slyšet, jak mu tam uvnitř připravují těžké chvíle: křičí, skáčou - a on tam stojí před nimi a důvěřuje mi. - „Dobrá, chlapci, jde se na jeviště!“

Podívali se na mě, jako kdybych se pomátl, ale neodporovali. Byl jsem z těch, kterým ostatní hoši nikdy neodporují. Vystoupil jsem po schodech; ještě nikdy jsem neslyšel takové utišení. Odevzdali jsme krabice.

„Tady máš své peníze, kazateli“, řekl jsem mu.

Vzal je docela klidně, nepřekvapený, jako by celou tu dobu věděl, že je přineseme. Šel jsem si znovu sednout-a byl jsem ještě zatvrzelejší. Kazatel začal mluvit; všechno to bylo o Duchu svatém. Řekl, že Duch svatý může vstoupit do lidí a očistit je. Povídal, že nevdá, co ti lidé dělali předtím. Duch svatý je obnoví, budou jako děti.

Náhle jsem po tom začal hrozně toužit. Bylo mi, jako bych poprvé viděl sám sebe. Všechna ta špína, nenávist a ohavnost byly před mými zraky jako film.

„Můžeš být jiný“, řekl. „Tvůj život se může změnit.“

Chtěl jsem to, potřeboval jsem to, ale bylo mi jasné, že tohle pro mne nemůže platit. Kazatel nás pozval dopředu, chceme-li prý být změněni, já však věděl, že pro mě to nemá význam. Pak nás ale Izrael vyzval, abychom šli všichni. „Já jsem vůdce“, řekl. „Půjdeme tam celý gang!“

Byl jsem vpředu první. Padl jsem na kolena a říkal první modlitbu svého života: „Milý Bože, jsem nejšpinavější hříšník z celého New Yorku. Nemyslím, že bys o mě stál. Jestli mě ale chceš, můžeš mne mít. Tak, jak jsem byl špatný předtím, chci být teď dobrý pro Ježíše.“

Když byl konec, dal mi kazatel Bibli a já šel domů zvědavý, zda je Duch svatý opravdu ve mně a jak se to vlastně pozná. Když jsem za sebou zavřel dveře, zjistil jsem, že se najednou už vůbec necítím vyděšený. Zdálo se mi, že mám v místnosti společnost; ne snad Boha nebo něco takového, ale jako kdyby se vrátila moje maminka. V kapse jsem nahmátl čtyři cigarety marihuany. Roztrhal jsem je a vyhodil oknem.

Příští den na mě každý třeštil zrak, protože šla kolem fáma, že Nicky se dal na víru. Ještě jiná věc mi však tuto skutečnost připomněla: dříve malé děti vždycky prchaly, jak jen mě zahlédly. Ten den ale na mě dva malí hošiči chvilku koukali a pak šli rovnou ke mně. Chtěli, abych je změřil a pověděl jim, který z nich je větší. Tedy nic důležitého. A já jsem je musel obejmout kolem ramen, neboť jsem viděl, že jsem opravdu jiný, když to poznaly tyhle děti.

Po několika týdnech za mnou přišel jeden z Draků a ptal se: „Je to pravda, že už u sebe nenosíš žádnou zbraň?“ Řekl jsem, že ano. Nato vytáhl třiceticentimetrový nůž a chtěl mě bodnout do hrudníku. Napřáhl jsem ruku a nůž do ní chytíl. Nevím proč, ale hoch utekl a já tam stál sám a díval se, jak mi krvácí ruka. Vzpomněl jsem si na to, jak mě krev vždycky pobláznila, tentokráté však nic takového. Jen mi přišla na mysl slova, která jsem četl v Bibli:

„Krev Krista Ježíše očisťuje nás od všelikého hříchu“. Utrhl jsem kus košile, ruku zavázal a od té doby mne krev netrápí. Když Nicky mluvil, padlo na celou místnost hluboké ticho - ticho zatajeného dechu, které vždycky provází prožitý